

Barbàrie al cor de l'Imperi

Editorial

Política

[Sota la Monarquia no hi caben les llibertats](#). La reforma de l'Estatut de Catalunya
[Dissolució de la Guàrdia Civil](#)

Sindical

[Catsa en lluita](#)
[Telefònica. Contra els acomiadaments! Pel dret de vaga!](#)
[Prou de retallades a Seat](#)

Internacional

[Desmantellament de les colònies de Gaza. Desconexió?](#)
[Katrina: barbàrie al cor de l'Imperi](#)

Congrés LIT-CI

[Bolívia. Cal una sortida obrera](#)
[Crisi del Govern Lula. Servilisme i corrupció](#)
[Tesis sobre l'Iraq](#)

[A 65 anys de la mort de Trotsky. La revolució traïda](#)
[Mor Pierre Broué](#)

EDITORIAL

Les negociacions contra relloige a Catalunya per trobar un text estatutari, que pugui satisfer els partits parlamentaris catalans (a excepció del PP) i a la vegada ser acceptat pel PSOE a Madrid, s'esgoten sense massa perspectives de solució. Mentre, el PNB deixa de banda el Pla Ibarretxe i cerca una via de reforma estatutària pactada, tot anunciant el possible suport als Pressupostos de Zapatero. Amb aquest panorama el Govern central espera tramejar el problema nacional que es fa indigerible per la Monarquia i aixeca tensions profundes dins el propi PSOE.

En cas d'arribar a textos més o menys consensuats a Catalunya o Euskadi, Zapatero ha deixat clar que tot ha d'estar dins la Constitució i, en el cas del nou finançament de Catalunya, es tractarà d'un nou sistema que la resta d'autonomies han d'acceptar. És a dir, una nova versió del café para todos de Suárez, la fórmula que permet ofegar les reivindicacions nacionals històriques en el marc de processos i realitats regionals i autonòmiques.

El dictamen respecte la reforma de l'Estatut de Catalunya del Consell Consultiu és clar, quasi una seixantena d'articles són o poden ser inconstitucionals. I no es tracta de que l'Estatut que va sortir del Parlament el juliol fos un clam independentista, sinó simplement que el centralisme monàrquic va quedar lligat i ben lligat, com deia Franco, per als seus successors, la UCD, i els partits "d'esquerres" (PSOE, PCE) i CiU.

L'oposició i l'immobilisme del PP que torna a onejar l'amenaça a la integritat d'Espanya, no ens han de confondre, per reacció, a fer costat als nous textos estatutaris. Les reformes són un nou carreró sense sortida, com ja ha passat amb els textos actuals, que embarranquen les llibertats i permeten posar-les en quarantena amb instruments legals purament franquistes i repressius com ha demostrat Aznar. Davant aquesta realitat no hi ha blindatges que valguin, ni reivindicant els "drets històrics" ni sense fer-ho.

A Catalunya l'escepticisme entre el treballador/a i el jove és important amb el dubte molt raonat que l'Estatut reformat no millorarà les llibertats ni les condicions de vida; a la resta de l'Estat es torna a sentir als mitjans de comunicació una nova versió contra catalans i bascos per aprofundir l'enfrontament entre pobles que tan bé a permès mantenir la Monarquia.

És per això que cal que no ens deixem enredar amb les noves reformes estatutàries, que no reconeixen els legítim dret d'autodeterminació nacional dels pobles ni estan al servei de millorar les condicions de vida dels treballadors/es. Cal que rebutgem els discursos que pretenen enfrontar treballadors i pobles i que sovintegen en les direccions polítiques i sindicals, tot al servei de l'Estat. Les llibertats individuals, nacionals dels pobles i col·lectives no hi caben dins la Monarquia. Cal unir esforços a tot l'Estat i sortir al carrer a defensar els drets i les llibertats, entre elles el dret d'autodeterminació dels pobles, contra la Monarquia.

Els efectes de l'huracà Katrina al sud dels EUA han deixat el món bocabadat davant la brutalitat de les decisions preses pel govern nord-americà i el menyspreu per la vida dels sectors més humils. Si no tens diners ni cotxe et quedes sota l'huracà: els enormes recursos militars i civils de l'Estat no estan per salvar les vides del pobres, i el 25% dels ciutadans de Nova Orleans estan sota el límit de pobresa! Així de clar.

Però a aquesta decisió inicial cal afegir-ne una altra, quan els dics van cedir i la ciutat va quedar coberta per l'aigua. Doncs la reacció no és pas posar en marxa una ajuda massiva i immediata a la població, sinó que el centre de l'actuació i la prioritat és l'ordre i la defensa de la propietat privada de qui ha pogut marxar. El negre o xicano que ha quedat a la ciutat és potencialment un delinqüent! Així es desplega la policia i unitats de la Guàrdia Nacional que no tenen per objectiu portar menjar a la gent que porta aïllada, sinó perseguir i disparar contra qui, desesperadament, entra als supermercats per cercar algun aliment. La reacció i l'odi de la població atrapada contra la policia i el Govern és òbvia. Les veus s'aixequen contra les inversions milionàries a la guerra d'Iraq i "contra el terrorisme" i no en les necessitats de protecció del poble.

La imatge de Bush demanant ajuda a la UE, l'OTAN i la resta del món per fer front a la situació ens dona una nova idea d'aquesta potència militar, aquest gegant amb els peus de fang que vol apareixer omnipotent i invencible. El Govern nord-americà té recursos, però ni en aquestes situacions varien les prioritats polítiques. Aquest és el missatge.

Aquesta actitud prepotent i displicent cap a un sector de la pròpia societat nord-americana tindrà molt possiblement un cost polític elevat, tan o més que les conseqüències que creixen de la mateixa guerra d'Iraq.

POLÍTICA

Sota la Monarquia no hi caben les llibertats

La reforma de l'Estatut de Catalunya

Maragall i el seu govern tripartit trontollen entre les tensions d'ERC i el PSC, perquè no troben la manera de fer compatibles els acords entre els partits parlamentaris catalans i les exigències que l'posa el PSOE a Madrid. Si el procés no conclou amb un text estatutari nou, possiblement la crisi de govern estarà sobre la taula i amb ella unes eleccions anticipades.

La reforma de l'Estatut no aixeca passions a la societat catalana ni és el resultat d'una àmplia demanda ciutadana. El bus de l'Estatut ha passat amb més pena que glòria per pobles i ciutats, amb l'escepticisme d'una gran majoria de treballadors/es i joves. Aleshores per què els partits del Govern va posar al centre una reforma de l'Estatut que no genera acord ni entre ells mateixos? La resposta cal trobar-la al passat recent, en els quatre darrers anys de govern d'Aznar. Aleshores la pressió centralista va ser fortíssima, en el terreny polític amb un ranci neo-espanyolisme, però també en el terreny econòmic, posant tots els poders del Estat al servei de la burgesia central en pugna amb els interessos de les burgesies catalana i basca. Posem un parell d'exemples. El Govern del PP maniobrà per prendre el control del BBVA, una de les claus financeres que controla la burgesia basca, i no només per posar-hi homes de la seva confiança sinó amb el projecte de endur-se la seu central a Madrid. El cop al poder econòmic de la burgesia basca era

doble, per una banda el control del banc, per l'altra pels impostos que liquida avui des de la seu central al Govern Basc. Un altre cas, La Caixa, des de Gas Natural intenta prendre el control d'Iberdrola, amb la qual cosa passaria a controlar una part decisiva del sector energètic espanyol, però el PP, que havia propiciat tots els processos de fusió, veta el procés.

Es davant aquests enfrontaments, que en el cas basc arriben també a xocs institucionals i amenaces d'empresonar dirigents del PNB, i preventiva-ment, abans que el rebuig popular al centralisme d'Aznar esquitxi la Monarquia, que la majoria de partits parlamentaris catalans decideixen posar al centre la reforma estatutària. Els quatre anys de Govern del PP esgotaven el model autonòmic tal i com l'havien pactat en la transició i exigien una urgent revisió per tornar-lo a fer creïble.

Què busquen amb la nova Reforma?

Està clar que noves compe-tències, millor finançament, però especialment la paraula clau és la del "blindatge" davant nous "excessos" de Madrid, com els viscuts amb el PP. Són continguts molt similars -encara que amb paraules més moderades- a les del Pla Ibarretxe.

El Govern Zapatero intenta recuperar la confiança de les dues burgesies a canvi de limitar les seves pretensions polítiques, proposant-se com a defensor de totes les burgesies i no només de les centrals. Un exemple d'aquesta actitud és el vist-i-plau del Govern a la nova peració de La Caixa i Gas Natural, que amb l'OPA a Endesa, torna a recuperar el seu projecte del gran grup energètic que frustrà el PP. El PP exigeix que s'impeideixi l'operació i amb ella el control de la burgesia catalana del sector energètic. Des d'Endesa -que quedà amb la privatització en mans properes al PP- el seu president crida a resistir fins el final, com si de la defensa de la pàtria es tractés, la qual cosa no ha impedit que aquest "patriota" d'Endesa comprés 50.000 accions de la companyia casualment tres dies abans que Gas Natural donés publicitat al seu pla i pugessin les accions.

Si deixem de banda el PP que rebutjava pràcticament tots els conceptes de reforma, hi ha tres grans blocs que defineixen acords i diferències entre els partits majoritaris:

- 1) el de les competències i el famós blindatge davant la ingerència de Madrid. En aquest cas el bloc que ha obtingut la majoria de la Comissió ha estat el d'ERC amb CiU, partit aquest que ara que està a l'oposició i després de 23 anys de moderació apareix com el més reivindicatiu.
  - 2) en el del finançament, on la majoria l'ha mantinguda la proposta del Govern davant la demanda de concert com el basc per part de CiU.
  - 3) en la llei electoral, en què les diferències són més marcades entre tots. Cal recordar que per aprobar la reforma de l'Estatut cal el suport de dos terços del Parlament, és a dir el vot com a mínim de PSC i CiU. Amb aquests precedents, encara estan molt lluny d'un acord.
- Mentre la situació continuï, així la crisi la té Maragall. Però si arriben a acords a Catalunya, els problemes es traslladen al si del PSOE. Que el text resultant jurídicament estigui en el marc constitucional, no esgota la polèmica sobre els models d'encaix autonòmic que defensa cada sector dins el PSOE. Sense arribar a les posicions més extremes i properes al Partit Popular dels Rodríguez Ibarra y Bono, n'hi ha de properes a aquestes com les de Guerra que s'imposen, i que són lluny de les tesis de Maragall i fins i tot del propi Zapatero que buscava un punt intermedi. Si la reforma de l'Estatut obté els dos terços que precisa del Parlament de Catalunya obrirà la caixa de Pandora a les files del PSOE.

Què es pot esperar de la reforma de l'Estatut?

Res substancialment diferent el que ja tenim. Ni en matèria de llibertats ni en una millora de les condicions de vida de la gent. Pel que fa a les llibertats perquè la pròpia Constitució impedeix l'exercici del dret essencial d'un poble, el de decidir el seu futur, el dret d'autodeterminació. En matèria de condicions de vida del poble treballador, perquè aquest no ha estat en cap moment el motor de la reforma. No s'aborden temes centrals com una política de garanties del treball davant el tancament d'empreses que colpeja Catalunya, tampoc que abordi el càncer de la precarietat i el prestamisme laboral, no millora els drets dels treballadors/es a un salari digne o a condicions de vida millors, com la vivenda, o una opció clara per l'ensenyament públic...

I és que en aquest terreny hi ha hagut una línia de continuïtat entre la política dels 23 anys de governs de CiU a la Generalitat i l'actual del tripartit, o des dels ajuntament de governen amb privatitzacions via externalitzacions de serveis, precarietat laboral, ... I la resposta intuïtiva a aquesta realitat que es percep és un gran escpticisme entre treballadors/es i joves davant la reforma.

No només ERC s'ha vist retratada en una política monàrquica-reformista després dels primers escarafalls propagandístics, també el PSC, encara que això era més previsible per tothom. Però el paper més trist en aquest sentit és el d'ICV-EuiA, i el seu màxim responsable polític, Saura, des del càrrec de Conseller de Relacions Institucionals. Han demostrat ser un autèntic baluart institucional de la Monarquia i del Govern tripartit, dos objectius que han situat per damunt de qualsevol altre, fins i tot del seu programa. Una i altra vegada Saura ha sortit exigint consens i la responsabilitat per no depassar els límits que marca la Constitució monàrquica, deixant endarrera qualsevol aparença d'un partit d'esquerres i que dirigeix CCOO a Catalunya. Tampoc EuiA se surt del to que marca la direcció d'IC.

Cal avançar cap a la ruptura amb el règim de la Monarquia

nReivindiquem el dret ple de Catalunya com a nació, a decidir lliurement i sense permís de ningú el seu futur, el dret a la sobirania i l'autodeterminació.

Aquest dret és incompatible amb la monarquia. Per això estem per la ruptura amb aquest marc monàrquic i la proclamació d'una República catalana.

nLa nostra posició és internacionalista, és a dir, cerquem l'apropament més ampli possible amb els diversos pobles i treballadors. En aquest sentit no pensem que la solució sigui la creació de més estats i més fronteres entre els pobles. El nostre projecte el d'una Federació de Repúbliques, que sigui el fruit de la lliure decisió de repúbliques sobiranes.

nDefensem que l'objectiu d'aquesta sobirania sigui un canvi substancial de les condicions de vida de la classe treballadora, per això la nostra lluita és perquè aquesta República Catalana i aquesta Federació de Repúbliques siguin socialistes, és a dir, sota una economia al servei de les necessitats populars i no del benefici capitalista, una economia sota el control dels i les treballadores.

Segueix la repressió a Euskadi

Mentre Ibarretxe aplanava un camí d'acord cap al PSOE a Madrid, la repressió continua colpejant l'esquerra abertzale. L'hem vista aquest estiu de la mateixa mà del Govern Basc dissolent manifestacions a nom de la Llei de Partits, com també la veiem utilitzant els tribunals per impedir l'exercici del dret a l'organització. Li toca el torn al Partit Comunista de les Terres Basques (EHAK) a qui la Associació de Victimes del Terrorismo acusa de pertinença a ETA. Però si ja es greu la tramitació de la imputació, doncs "tot acaba sent ETA", més ho són les mesures cautelars fixades per l'Audiència Nacional i el jutge Grande-Marlaska, amb fiances de 100.000 euros per cada imputat i la retirada del passaport.

Assassinat a la caserna de Roquetas Dissolució de la Guardia Civil

Les imatges de la manifestació de Roquetas de Mar (Almeria) davant la caserna de la Guàrdia Civil cridant "Assassins", "Gossos", "Criminals" i "Canalles" van mostrar aquest estiu a la llum pública la pràctica habitual de les "forces de l'ordre públic" de tortures que normalment només són conegudes per l'entorn més proper a la víctima. El 24 de juliol l'agricultor Juan Martínez Galdeano va anar a presentar denúncia per un accident de tràfic. Va entrar a la caserna de la qual ja no sortiria amb vida. Possiblement el fet d'estar casat amb una dona marroquina o simplement el reclam a ser atès correctament, va motivar el tracte rebut: va ser emmanillat de peus i mans i copejat per diversos membres de la Benemèrita fins a la mort.

La versió de la Guàrdia Civil és l'habitual però totalment inversem-blant: "desordre públic" i "resistència a l'autoritat", tractant-se d'un succés ocorregut a l'interior d'una caserna on la víctima havia acudit voluntàriament. Els posteriors comunicats d'aquest cos armat també van ser els habituals: calumniar l'agredit de "consum de drogues" i estar "sota els efectes de l'alcohol" -l'estat dels agressors?- perquè el ciutadà mig pensi que allò no li pot passar a ell. Calúmnies que òbvia-ment l'afectat no pot desmentir.

A pesar de les múltiples fractures comprovades en el cos de JMG, la jerarquia va adoptar la burocràtica mesura de suspendre en funcions per sis mesos "per ús d'arma no reglamentària" al tinent al comandament del grup de guàrdies que van agredir a Juan. Tal vegada pretenia evitar que s'agregés la "baixa per depressió" de nombrosos membres del cos que així pressionen corporativament per la seva immunitat, depressió que cal reconèixer no es va produir al tenir coneixement del linxament d'un ciutadà per membres del seu propi cos. El govern de Zapatero, per boca del seu

ministre de l'Interior Alonso, minimitza els fets posteriors dient que "ha hagut una certa resistència a la investigació" i que les declaracions del Director Gral. de la GC encobrint l'història del tinent, responen a un error fortuït. Resistència tan evident que fins i tot la comunicació del Ministeri de Justícia del resultat de l'autòpsia per al judici per la mort omestia els paràgrafs que estableixen la causalitat de la mort per les lesions patides. Aquesta manipulació ha quedat impune i justificada per "un error en la transmissió del FAX" així com tampoc no s'ha investigat la procedència -privada o oficial- de l'arma "no reglamentària". Els expedients -i per tant la investigació interna de la Guàrdia Civil- estan paralitzats fins a la resolució de la sentència i els imputats gaudeixen de llibertat.

Juntament al PP, el PSOE protegeix l'institut armat manifestant "que aquest fet aïllat no pot enterbolir la bona imatge de la Guàrdia Civil", però ni ara ni en el passat són un fet aïllat les tortures a les dependències de la Guàrdia Civil (32 denúncies per maltractaments el 2004), ni la imatge que s'ha forjat en la seva dilatada història és bona. Creada el 1844 sota el comandament del Duque de Ahumada per a combatre el bandolerisme - manifestació de l'endarreriment i la injustícia agrària- aviat es va convertir en els pobles i viles en instrument armat de l'opresió dels cacics, mantenint la submissió mitjançant el terror que infonien. La Guàrdia Civil ocupa un just lloc d'odi i temor en la memòria popular, els camperols andalusos i els anarquistes van ser les seves víctimes més freqüents, odi a penes esmenat amb la incorporació de tasques "útils" com duanes i tràfic. La seva funció repressiva va ser un pilar bàsic del franquisme amb el qual es va identificar i que segueix glorificant-se en el seu interior. El clam del poble basc "QUE SE'N VAGIN" davant les casernes de la Guàrdia Civil va ser ignorat per "la transició democràtica" al mantenir aquest anacronisme, al costat d'uns altres com la Monarquia borbònica o la Legió de Millán Astray, per assegurar la continuïtat dels que tenien el poder i així poder seguir pastant fortunes amb l'explotació del poble.

Tots els grups parlamentaris, a excepció del PP, que suposem que són contraris a la celebració del judici, han manifestat "la seva confiança en la gestió del cas". Nosaltres no en tenim cap, de confiança. L'Estat -que ni s'ha personat com a acusació- està al costat dels guàrdies civils i l'acusació recau en la família. Les paraules de "tolerància zero amb les actuacions irregulars" del Ministre de l'Interior són una burla al comparar la política de "guant blanc" i encobriment actuals amb actuacions del mateix govern en altres casos. No és suficient "desmilitaritzar el cos" com proposa Llamazares, coordinador general d'IU, en un intent de reforma adaptada als límits imposats per la reacció. No està de més recordar que en el seu moment IU va votar a favor de la intervenció de la Guàrdia Civil a Haití en el marc de l'ocupació ianqui d'aquest país. La Guàrdia Civil suposa un perill armat per al poble, sigui aquí o a Haití, persistint com un poder autònom dins l'Estat. L'única solució: la seva dissolució.

SINDICAL

Més d'un any de conflicte laboral

Catsa en lluita

Anys de reformes laborals i de col·laboració dels sindicats majoritaris han aconseguit cada vegada més precarietat en l'ocupació. Convenis com el de Telemarketing, amb un 70% de treball precari, salaris baixos i condicions laborals mínimes. Conveni creat per donar cobertura al que és una dinàmica de la patronal: l'externalització d'un sector de treball (el servei telefònic) de les grans empreses com Banca, Telefónica, Sogecable... per a una major explotació dels seus treballadors.

Però en aquesta rapinya han abusat tant que de vegades se'ls ha anat de la mà i fins i tot la justícia ho ha sentenciat com a frau de llei. Així ha estat a Catsa-Sogecable, on el TSJM dona la raó a 8 treballadors i sentència que el conveni a aplicar als demandants és el del Grup.

Actualment més de 250 treballadors hem demandat Catsa i Sogecable per frau en la contractació. Hem disposat del suport del Comitè d'Empresa, però la cúpula sindical, lluny de donar suport, organitzar i coordinar la lluita contra la precarietat, s'ha mantingut al marge.

A més d'aquesta lluita els treballadors de Catsa han decidit mobilitzar-se contra els atacs de la patronal i de Sogecable. L'abril de 2004 vam començar les vagues i mobilitzacions per un conveni digne; a Catsa van ser recolzades majoritàriament, donant molta importància a la defensa de l'estabilitat en l'ocupació, per aconseguir la subrogació al 100% i per un salari digne.

El març de 2005, després de la signatura del conveni, es van fer assemblees i es va decidir continuar amb les mobilitzacions a Catsa ja que la situació laboral és insostenible. La política de Sogecable després de les denúncies dels treballadors ha estat augmentar la pressió sobre els mateixos, ignorar el conveni, empijorrar les condicions laborals, etc.

Tenim un elevat nombre de baixes per estrès i depressió, a causa de la pressió que estem patint. Dia rere dia els serveis mèdics atenen atacs d'ansietat, i en comptes de buscar solucions recomanen l'exercici per venir a treballar. Deneguen vacances. Duem anys perdent poder adquisitiu. Ara volen imposar incentius que a més de ser incobrables augmenten l'estrès.

El Comitè ha intentat per tots els mitjans desbloquejar aquesta situació i buscar una sortida negociada sobre la base de les reivindicacions dels treballadors, però Catsa-Sogecable fa el sord. Per tot això els treballadors de Catsa hem decidit continuar amb les mobilitzacions i les vagues. Vam fer vagues a l'abril i al juny, i ara al setembre està convocada una setmana de vaga, del 17 al 23. Seria important que els Sindicats donessin suport a aquesta mobilització ja que és part de la lluita contra la precarietat i els abusos patronals que s'estan donant al sector de Telemarketing. Haurien d'estendre la solidaritat i cridar a mobilitzacions dels treballadors del sector a les portes de Catsa.

Cridem els treballadors de Catsa a participar activament de totes les mobilitzacions que es convoquin els dies de la vaga. Cridem tots els comitès de les empreses del Grup Sogecable i tots els treballadors de telemarketing a donar suport a la lluita dels treballadors de Catsa.

Solidaritat

El comitè d'empresa de Catsa demanen estendre aquest mail de solidaritat. A més han convocat una concentració el proper dilluns 19 de setembre, a les 11h davant el número 32 de la Gran Via de Madrid.

"Apoyamos la justa lucha de los trabajadores de Catsa en defensa de unas condiciones laborales dignas y en sus reivindicaciones. Así como para que cese la represión que ejerce la dirección de Catsa, bajo el mando de Sogecable, contra los trabajadores. Rechazamos la actitud no negociadora de la empresa. Frente a la represión de los explotadores, unidad de los trabajadores."

Enviar a:FRomero@cat.es; JLQuiros@cat.es; JCampo@cat.es; JIMalo@cat.es; JRPaton@cat.es. Amb còpia a ComiteCAT@cat.es

Telefónica

Contra els acomiadaments! Pel dret de vaga!

10 treballadors de Telefónica van rebre a l'agost cartes d'acomiadament. El motiu: formar part del Comitè de Vaga de Telefónica en la lluita indefinida i de caràcter estatal, que s'està portant a terme des del 17 de juny amb aturs d'una hora setmanal exigint més seguretat al treball als GMO's (Grups Mòbils Operatius) i Comercial 1004 (PNP), amb el suport de CGT, COBAS i AST.

Davant una resposta de més del 50% de la plantilla a la convocatòria de la vaga -a l'inici del període de vacances!-, l'empresa es va nomenar jutge i part i la va declarar il·legal, contra la resolució del Ministeri de Treball. Lluita i participació van continuar, i ja al juliol, Telefónica va amenaçar al comitè de vaga incoant 24 expedients amb proposta d'acomiadament a delegats de Madrid, Barcelona, Sevilla, Coruña, etc., entre els quals s'inclouien els presidents dels comitès d'empresa de Madrid i Barcelona. Com que la lluita va seguir, a l'agost Telefónica va acomiadar primer a vuit membres del comitè de vaga i després a altres dos.

El mecanisme seguit per Telefónica resulta calcat al de RENFE davant la vaga de Circulació abans de l'estiu. Allà, RENFE va declarar il·legal per "abusiva" la vaga legalitzada pel Ministeri, i va obrir expedients contra els membres del comitè de vaga. Fins i tot havent resolt Magistratura, ara té en curs una al·legació insistint en les sancions.

Pel que sembla l'estratègia es generalitza tractant de desactivar les lluites amb la intimidació i la confusió. Cal frenar aquests plantejaments que,

d'imposar-se, representarien una dura reculada del ja actualment limitat dret de vaga, i darrera d'ell de la defensa de les condicions de treball.

Tot el suport als companys de Telefònica!

La patronal amenaça després d'anys de negociació a la baixa Prou retallades a Seat

EL 1984, fa més de 20 anys, el govern espanyol regalava a Volkswagen l'empresa SEAT. Des d'aquest moment, i fins a 1993, els alemanys es van aprofitar d'un regal tan llaminer que els va significar abundants beneficis i l'entrada en el mercat espanyol amb les marques VW i Audi que han anat creixent des de 0 fins a aconseguir el percentatge de mercat actual.

La primera gran reestructuració de SEAT va consistir a convertir-la en una empresa només d'acobla-ment, eliminant la mecanització de motors i components i duent gran quantitat d'aquestes produccions a altres fàbriques del grup. El 2000, amb la incorporació de SEAT al subgrup "esportiu" Audi, (amb Lamborghini i Bugatti), es va iniciar una altra reestructuració que pot convertir SEAT en un simple apèndix d'Audi, amb unes produccions ajustades a models de molt alt valor afegit ja que amb sous d'uns 650 € nets, amb la plantilla de nova incorporació, es fabriquen cotxes de 20.000 €. Aquesta valoració ve sustentada pel fet de la desaparició en els últims anys de produccions com la furgoneta, que ara es fa a Alemanya, o el model Arosa que ara té el seu substitut (VW Fox) produït a Brasil.

Però tota aquesta reestructuració té un marc de negociació que els sindicats majoritaris han arribat a anomenar de "cogestió". Des de novembre de 2001, amb l'acord de jubilacions parcials a canvi de rebre un salari dels ingressos fins a un 30% per sota de la resta de la plantilla, passant per maig del 2003 quan s'inventa un nou sistema d'ultra-flexibilitat anomenat "borsa d'hores", fins al conveni de maig de 2004 que santifica aquests aspectes i a més es "demana" a l'empresa que apliqui el treball en grup per part dels majoritaris (sic), la plantilla de SEAT hem viscut una contínua negociació a la baixa, amb l'excusa de garantir l'ocupació.

En primer lloc cal assenyalar que la negociació a favor de l'empresa no para. Es podria pensar que amb un conveni de cinc anys de durada l'empresa ja té prou pau social. Però això no és així, la direcció d'Audi-VW vol aconseguir cada dia més i per a això no dubta a fer servir el xantatge, les represàlies i les campanyes a la premsa per atemorir tota la plantilla.

Amb aquest objectiu ha dut a un centre del grup; Gearbox d'El Prat, a un ERO fraudulent, com a fórmula per aconseguir augmentar la flexibilitat i reduir la plantilla, "per imperatiu del grup". De la mateixa manera ha actuat en la seva campanya per reduir l'absentisme, acomiadant a 46 companys/as per mitjà d'una llista negra al més pur estil dictatorial. Finalment (ara com ara) durant més de tres setmanes ha inundat la premsa amb anuncis catastrofistes per què la plantilla vagi acceptant que ha d'apretar-se encara més el cinturó.

Però també podem parlar de coses positives. A Gearbox, on el tàndem sindical majoritari té un 80% de delegats/as, i on només des de CGT demanàvem el NO en un referèndum sobre un acord d'ERO, el 51% de la plantilla va dir que no i que exigiria més garanties en la recol·locació ja que l'empresa acor-dava amb la majoria que el reingrés a SEAT era de nou començant per la categoria més baixa. Encara que l'empresa ha aconseguit que la Generalitat del "Tripartit d'esquer-res" li concedeixi l'ERO, a l'empresa i als altres sindicats se'ls han trencat molts esquemes.

El fet que abans del referèndum es conegués el llistat dels afectats i que a pesar d'això sortís que no, així com l'actitud de plantilla més jove que va demostrar no ser tan dòcil com esperaven alguns, han estat mostres evidents que la resistència obrera i l'instint de classe no estan tan perduts com semblava.

Pel que fa a la situació de SEAT, amb una campanya doble de represàlies a companys amb processos mèdics de baixa i d'amenaça d'acomiadaments o baixades de salaris, des de CGT estem assistint a una realitat en què la Direcció ataca a tota la plantilla amb l'objectiu de rebaixar la nostra resistència i posteriorment les nostres condicions laborals. Encara que no podem assegurar que la plantilla impedeixi una nova negociació a la baixa, existeixen signes que els treballadors n'estan tips, entre amplis sectors, que han tingut la seva plasmació en assem-blees majoritàries amb esbroncades a la majoria sindical. Aquests i altres símptomes poden ser l'inici d'un rebuig més general de la plantilla a la política de servilisme sistemàtic dels altres sindicats.

Des de CGT esperem que sigui així. I per descomptat que intentarem que ho sigui per a rebutjar i evitar les conseqüències de l'ERO a Gearbox, els injustificables acomiadaments disciplinaris i impedir que el conjunt de la plantilla tinguem més rebaixes en les nostres condicions laborals.

Companys de CGT de SEAT

VW Pla d'acomiadaments a Alemanya

Adduint costos elevats i excedents de producció, la pròxima Junta d'Accionistes de la VW del 30 de setembre concretarà les mesures relatives al pla de la direcció de suprimir 10.000 llocs de treball que afectarien especialment a la planta central de Wolfsburg. La retallada arriba ja a la casa matriu, i com en tants altres casos, després de l'afebliment dels treballadors resultant de pactes de flexibilitat. Així, el novembre de 2004 s'havia signat un compromís d'evitar acomiadaments fins 2011 a canvi d'una congelació salarial. A menys d'un any, la congelació és un fet, però la pèrdua de llocs de treball també, encara que es resolguin via jubilacions anticipades o baixes incentivades.

INTERNACIONAL

Desmantellament de les colònies de Gaza Desconnexió?

Malgrat que els colons han deixat Gaza, l'ocupació, les detencions arbitràries, les demolicions de vivendes i l'expansió dels assentaments continuen a Cisjordània i a Jerusalem. Per molt que els colons han marxat de Gaza, hem de veure que, sobre el terreny, l'ocupació no s'ha acabat.

Israel ha organitzat la campanya mediàtica més gran que recordo. Amb aquest diluvi d'informacions sobre la "desconnexió" israeliana de Gaza, és fàcil somiar en la falsa idea que el "full de ruta" cap a la pau a la regió avança i que l'ocupació està arribant d'alguna manera a la seva fi. Però tal com deia Dov Weisglass, asesor del primer ministre israelià Ariel Sharon, en una entrevista publicada l'octubre de 2004 al diari Ha'aretz, "el significat del pla de desconnexió es la congelació del procés de pau... De fet, tot aquest paquet anomenat Estat palestí, amb tot el que implica, ha quedat esborrat definitivament de la nostra agenda. Tot amb la benedicció presidencial i la ratificació per part de les dues cambres del Congrés".

Israel encara no ha acceptat donar als palestins el control de la frontera de Gaza amb Egipte, permetre la llibertat de moviments de persones i mercaderies entre Gaza i Cisjordània, o autoritzar el control per l'autoritat palestina de l'espai aeri i marítim de Gaza. Així, la franja es continua identificant com un espai sota ocupació militar israeliana.

9.000 colons israelians s'han retirat dels assentaments il·legals de la franja de Gaza i de quatre assentaments il·legals a Cisjordània. Queden aproximadament 420.000 colons israelians en assentaments il·legals a Cisjordània, inclòs Jerusalem Oriental. 15.000 colons israelians s'han instal·lat a Cisjordània en les darreres dues setmanes, i la majoria provenen de Gaza. Tots els assentaments israelians a la franja de Gaza i a Cisjordània es consideren violacions de les lleis internacionals, particularment de la IV Convenció de Ginebra, segons Amnistia Internacional, Human Rights Watch, l'organització israeliana pels drets humans B'Tselem, el Tribunal Internacional de Justícia, l'ONU i gairebé tots els governs del món. Tanmateix amb l'objectiu d'enganyar, Israel etiqueta alguns assentaments com a legals i altres com a "enclaus il·legals".

Israel i els mitjans internacionals han dramatitzat l'evacuació dels 9.000 israelians dels assentaments de Gaza, on han viscut no més de 30 anys. Israel va obligar a 737.000 palestins a fugir de les seves cases ancestrals a Palestina el 1948, i 69.000 palestins més van haver de marxar-ne el 1967. El govern israelià segueix negant-se a assumir la responsabilitat per aquesta expulsió massiva, i a garantir als refugiats palestins el seu dret al retorn, com estableix la legislació internacional.

Mentre que només 9.000 colons han deixat les seves cases a Gaza i Cisjordània, l'exèrcit israelià ha destruït en els darrers quatre anys les llars de 30.000 palestins de Gaza, la majoria dels quals han anat a parar a camps de refugiats o han quedat confinats en assentaments israelians. Per la

desconneixió, cada família de colons va tenir dret a una compensació de 300.000 \$ a 500.000\$ del govern israelià per deixar les seves vivendes en assentaments il·legals. Cap palestí no ha rebut compensacions per la destrucció de la seva casa a mans de l'exèrcit. La colonització de Cisjordània continua expandint-se ràpidament, particularment a les àrees que Israel pretén annexionar al costat Oest del Mur i en els 4 principals blocs d'assentaments. En el període en que Israel ha destruït unes 2.000 cases de colons a Gaza, ha estat construït més de 6.400 vivendes per a colons a la Cisjordània ocupada. La construcció ininterrompuda del Mur d'Israel sobre terra palestina està suposant l'annexió de més territori a Bil'in i desenes de ciutats cisjordanes. Els assentaments segueixen situats en zones de control estratègic, riques en aigua, que faciliten el control del recurs per part d'Israel i divideixen el territori palestí en bastants aïllats. Durant la desconneixió, unitats especials de l'exèrcit van ajudar els colons de Gaza a empaquetar les seves pertinences. A l'altra cara, l'exèrcit acostuma a donar als palestins una alerta de 15 minuts perquè recullin les seves coses de casa abans que les enderroquin. Els soldats no van utilitzar armes per dissoldre la protesta dels colons, que vivien il·legalment a Gaza i terroritzaven i assassinaven palestins. Però l'exèrcit israelià fa ús de la violència contra la població civil palestina quan intenta fer la seva vida, i també davant les manifestacions pacífiques. La gent que es va veure a la televisió celebrant la retirada als carrers de Gaza també acabarà adonant-se que Israel manté el control de les fronteres per terra (inclòs l'únic punt d'accés que connecta Gaza amb l'exterior), per mar (impedint la pesca i la navegació) i per aire (assegurant-se que l'aeroport continua inoperant després dels bombardejos). Cada vegada més la gent entén que aquesta "desconneixió" és sinònim de continuïtat de l'ocupació, que el mur d'annexió d'Israel els separa de la resta de Cisjordània i que Gaza seguirà inaccessible. En resum: l'ocupació israeliana de Palestina continua en les seves formes legals i físiques. No és alliberament ni autodeterminació, ni respecte als drets humans: la "desconneixió" no vol portar la pau sinó més aviat institucionalitzar els efectes de la guerra.

Negres, pobres i ancians abandonats a la seva sort per Bush Katrina: barbàrie al cor de l'Imperi

El passat dimarts 30 d'agost la premsa mundial, amb base a dades divulgades pel govern dels Estats Units, informava que l'huracà Katrina havia perdut la seva força abans de tocar la costa del Golf de Mèxic, a l'extrem sud del país, allunyant ciutats com Nova Orleans, a l'Estat de Luisiana, d'una catàstrofe. Des de llavors, el que es va veure no obstant això, van ser històries i escenes totalment diferents: ciutats senceres sota l'aigua, cossos surant pels carrers, gent barallant-se per menjar, aigua o un lloc en un autobús que pogués treure'ls d'aquell caos. Escenes de barbàrie que es gravaran en la memòria dels nord-americans com les dels atemptats de l'11 de setembre. La tragèdia no només va desmentir al govern nord-americà sinó que també va mostrar al món com altres "forces", tan nefastes com els vents i les aigües, van contribuir en la destrucció de la regió, la desesperació i la mort d'un nombre encara no definit de persones (l'alcalde de Nova Orleans parla de 10.000 víctimes): la indiferència de Bush cap els més pobres que, no per coincidència, a la regió, són majoritàriament negres.

Bush: assassí indiferent

Fa molt que se sabia que la regió no resistiria un huracà tan violent i que la tragèdia era imminent, particularment a Nova Orleans, capital del jazz i del blues.

Davant l'arribada de l'huracà, l'única mesura adoptada per Bush i la majoria dels governs locals va ser l'orientació de que les persones havien d'abandonar l'àrea i cercar refugi a les ciutats veïnes, que és el que va fer el 80% de la població de les àrees afectades. Una "orientació" que, a més d'eximir a l'Estat de qualsevol responsabilitat sobre una situació d'aquest tipus (deixant a les mans dels propis habitants les possibilitats de salvar-se), immediatament, va segellar el destí de la majoria de les víctimes del Katrina, o sigui, del 20% que no va tenir com sortir: gent que no disposava de transport, de diners per comprar passatges o per pagar hotels fora; negres, ancians i pobres, en la seva gran majoria. És precís recordar que fa molt es va discutir la necessitat d'un reforç en el sistema de dics que protegeix la ciutat. No obstant això, farà prop de tres anys, els fons federals destinats a modernitzar el sistema van ser desviats per ordre de Bush, com recorda Walter Maestri, cap dels serveis d'emergència d'un dels districtes: "Sembla que els diners van ser desviats al pressupost del president per a seguretat interna i la guerra de l'Iraq". El país que gasta 5,6 bilions de dòlars al mes per envair l'Iraq i que ven 12,4 bilions en armes es va quedar sense recursos per resistir l'huracà. Sí, "abans" de la tragèdia, va imperar la lògica neoliberal del "cadascú s'ho manega com pot", després el que es va veure va ser el menyspreu assassí de Bush. Malgrat les evidents proporcions de la tragèdia, durant els primers dies el govern federal va deixar pràcticament tota l'operació de rescat i ajuda a les víctimes a les mans dels Estats i municipis afectats. Les conseqüències no podien ser altres: l'endemà del pas del Katrina, ciutats senceres s'havien cabussat en el caos.

L'estadi del terror

Les multituds van començar a ser traslladades als grans locals que estaven sent transformats en improvisats centres de refugiats. Durant el transcurs de la setmana, un d'aquests es va guanyar una lamentable fama: l'estadi Superdome, que va arribar a albergar a més de 20.000 persones. Sense comptar amb la menor infraestructura, l'estadi es va transformar en un veritable museu dels horrors. Hi va haver de tot. Morts deixats entre gent malalta que agonitzava, i els supervivents, la majoria negres, nens i ancians, es disputaven l'escàs menjar i l'aigua que arribava. Enmig d'una degeneració tan gran, van començar a sorgir casos de baralles, violacions i robatoris.

L'horror era tant que van ser registrats casos de suïcidi i temptatives desesperades de fuga. Només a partir del dia 31 d'agost, quan les escenes d'horror i les crítiques a Bush ja s'havien escampat pel món, les persones van començar a ser desallotjades del local. El nombre d'autobusos i avions posats a disposició encara van ser insuficients i les persones van haver d'esperar el seu torn durant hores.

Disparar a matar

Com no podia ser d'una altra manera, no va passar gaire temps fins que la situació va quedar fora de control. Històricament marginats, pobres en la seva gran majoria, abandonats a la seva pròpia sort enmig del caos i de la fam, després de perdre absolutament tot el poc que havien aconseguit, els habitants de la regió, comprensiblement, es van desesperar.

La resposta de les autoritats locals va ser immediata. L'alcalde negre de Nova Orleans, Ray Nagin, per exemple, malgrat ser un dels més durs crítics de Bush, va posar la ciutat sota Llei Marcial. La governadora de l'Estat, Kathleen Blanco, també va donar suport incondicional a la repressió.

No obstant això, aquesta vegada, va ser Bush qui va prendre les principals iniciatives. El president nord-americà va declarar: "Implementarem la política de tolerància zero per a les persones que violin la llei durant una emergència com aquesta".

El diumenge 4 de setembre el nombre de soldats a la regió ja arribava a 30.000, bona part dels quals prengueren part en accions repressives. Els cossos dels morts van començar a sorgir per tot arreu: uns, ofegats; altres, perforats per les bales. Una situació tan absurda que, segons l'alcalde de Nova Orleans, va portar a diversos policies locals a desertar o suïcidar-se.

Una qüestió de raça i classe

Quelcom impossible d'amagar en aquesta història és el caràcter racista i social de l'abandona-ment de les víctimes. Les escenes de la tragèdia recordaven a Haití, amb blindats plens de policies fortament armats (tots blancs) patrullant carrers destruïts entre la població negra. El líder negre Calvin O. Butts, pastor de l'Església Baptista de Harlem, va declarar: "Crec que molt té a veure amb la raça i la classe. Les persones afectades eren majoritàriament pobres i negres". Els propis republicans i columnistes conservadors dels grans mitjans de premsa parlen d'una negligència deliberada de Bush.

El 66% de la població de Nova Orleans és negra, i més d'una quarta part dels seus habitants viuen sota el llindar de la pobresa.

La declaració de Larry Crawford, veí negre de la regió, dóna la dimensió del problema: "Si era una emergència, podien haver enviat autobusos per retirar les persones, negres i blancs, la qual cosa hagués ajudat a disminuir els embussos (...) Però, per als negres com jo, no hi havia emergència, però sí un pla. I part del pla va ser obrir comportes (del sistema de control d'inundacions) després de l'huracà i inundar els barris pobres per alleujar la pressió de les aigües als barris rics. Després ens acusen de robar. Sí, jo vaig robar menjar perquè estava mort de fam".

Crawford encara afegeix: "Aquest govern és capaç d'enviar tropes, tancs, menjar i aigua per lluitar a l'Iraq, que dit sigui de pas, no havia fet res contra nosaltres, però no té soldats per ajudar gent amb set i fam en el nostre propi país".

W.H. S. Membre de la Secretaria Nacional de Negres del PSTU, secció brasilera de la LIT-CI

Algunes dades

- Un de cada quatre habitants de Nova Orleans és pobre.
- El 44% de nens viuen per sota el límit de pobresa.
- Entre la població negra els resultats són 3 vegades pitjors que entre població blanca.
- S'havien previst 14.000 milions de dòlars per resturar la rivera del Mississipi, però Bush ho va rebaixar a 1.200 milions.
- L'ocupació de Iraq costa als Estats Units 200 milions de dòlars al dia - és a dir, més que el pressupost anual necessari per reforçar els dics de Nova Orleans.
- Una subsidiària de Halliburton Co., l'empresa propera a Dick Cheney, ja implicada en la polèmica pels seus treballs de reconstrucció a Iraq, va aconseguir 500 milions de dòlars per la reconstrucció d'instal·lacions Navals a la costa del Golf de Mèxic afectades pel Katrina.

CONGRÉS LIT-CI

En el mes de juliol es va reunir al Brasil el VIII Congrés Mundial de la Lliga Internacional de Treballadors- IV Internacional, la nostra organització internacional. Les sessions d'aquest congrés mundial es van allargar durant una setmana en presència dels delegats/ades de les seccions i grups de la internacional. Es van debatre els principals temes de la lluita de classes mundial, com ara Iraq i les seves repercussions mundials, la situació a Amèrica Llatina i en particular la revolució boliviana, o el procés de construcció d'una alternativa revolucionària en el Brasil de Lula. També els temes interns van ocupar un espai de debat, fent balanç de la tasca realitzada entre congressos i aprovant un pla de treball per desenvolupar en el proper període. De les resolucions que es van prendre en el congrés en presentem algunes en aquest número de Lluita Internacionalista. El congrés es també una ocasió extraordinària per conèixer més d'aprop el treball de cada grup de la LIT, dels seus progressos i les seves dificultats, moltes d'elles comunes i que ens permeten aprofitar experiències d'altres indrets. En aquest sentit hem aprofitat per fer algunes entrevistes que us anirem presentant en aquesta i futures edicions de la nostra premsa.

El delegat de la secció boliviana de la LIT-CI, el Movimiento Socialista de los Trabajadores (MST), explica en aquesta entrevista les claus de l'aixecament popular de Bolívia en defensa de la nacionalització dels hidrocarburs. Analitza el paper de les direccions del moviment de masses davant un problema clau en tot procés revolucionari: l'abordatge de la presa del poder polític.

Entrevista amb Jaime Vilela, dirigent de l'MST bolivià "Cal una sortida obrera"

Lluita Internacionalista- Bolívia està travessant el principal procés revolucionari que viu avui Amèrica Llatina. Quins han estat els principals fets del procés?

Jaime Vilela- La resistència del poble bolivià, amb la Central Obrera Boliviana (COB) al capdavant, la Central Obrera Regional de El Alto (COR) i la Federación de Juntas Vecinales de El Alto (FEJUVE) va provocar la caiguda de tres governs: el de Carlos Mesa, i dos avortaments de govern, el de Vacariás i el de Cosío. La lluita té el seu centre en la poderosa reacció a favor de la nacionalització dels hidrocarburs, que avui estan en mans de les transnacionals britàniques, nord-americanes, espanyoles i brasileres. Pel fet de ser una reivindicació que va contra el cor dels interessos de les grans petroleres, acaba arrossegant als governs que estan al seu servei. Lamentablement, aquesta gran revolució, per segona vegada, ha lliurat el poder a la burgesia. Les masses ho fan tot, desestabilitzen governs i institucions i no obstant això, en lloc de fer-se amb el poder, aquest acaba lliurant-se a la burgesia.

Això és bàsicament per responsabilitat de les principals direccions del moviment de masses: el Movimiento al Socialismo (MAS), és una de les expressions d'aquesta direcció, que va jugar el paper d'evitar que les masses arribessin a aquest objectiu que va estar plantejat i, per contra, van viabilitzar la solució constitucional. Són corresponsables la direcció de la pròpia COB, la FEJUVE i la COR. Solares, Abel Mamani i Patana, respectivament, lluny de plantejar una política de sortida a la crisi obrera i popular, en tot moment van fer propaganda per una sortida burgesa. Solares amb el tema del cop cívico-militar, Abel Mamani fent seguidisme al MAS i Patana cridant a la defensa de la democràcia en el moment de l'agudització de les contradiccions. Si ells per acció, també per omissió algunes direccions com el Partit Obrer Revolucionari (POR) que dirigeix Guillermo Lora, lluny de donar una sortida de classe, en tot moment van estar amb l'abstracta consigna de "dictadura revolucionària del proletariat".

Emplaçar a la COB i a les organitzacions que tenien el control de la ciutat de El Alto en un veritable doble poder per què assumissin el poder polític és l'única sortida que Bolívia requereix per a recuperar els seus hidrocarburs i sortir de la misèria i de l'endarreriment en.

Com s'han generat els organismes de poder popular?

Són els comitès formats a cadascun dels barris de la ciutat de El Alto, que es van anar estenent a La Paz. Bàsicament, el centre articulador van ser les juntes de veïns, que van prendre territorialment els barris i van ocupar els camins per impedir l'entrada de la policia i de l'exèrcit. Van regular la distribució de tots els productes que circulen a la població. En els últims dies abans que es consumés la traïció de les direccions, van prendre una resolució que, si hagués tingut temps a plasmar-se, hauria canviat el curs de la història: van assumir la distribució del gas a domicili, perquè tenien el control de les vàlvules i de les principals distribuïdores de gas líquid del país.

Durant les tres setmanes que va durar la mobilització, entre maig i juny, els amos de la seguretat, la distribució, la circulació del tràfic, eren literalment els veïns de cada barri de El Alto, que és una ciutat essencialment proletària. És el dormitori obrer de la ciutat de La Paz. Això va donar a la revolució una composició obrera, camperola, popular i indígena.

Quina va ser la política de l'MST en la crisi revolucionària?

Hem estat desenvolupant en tot moment la lluita per la nacionalització dels hidrocarburs, conscients que aquesta lluita planteja el problema del poder. Des d'aquest punt de vista l'MST sempre va emplaçar a les principals direccions a assumir el poder polític. La nostra consigna era "tot el poder a la COB i les organitzacions en lluita" en la primera etapa. Després quan totes aquestes organitzacions es van aglutinar en un comandament denominat Asamblea Popular Nacional Originaria, vam emplaçar que aquesta organització assumís el poder com a única sortida. Lamentablement, amb la feblesa de la nostra organització, aquesta política no va passar als fets.

El govern Rodríguez va arribar al poder com a resultat d'aquesta sortida "democràtica". Com veieu el Govern avui i quina és la perspectiva davant les properes eleccions?

Rodríguez només va poder assumir la presidència perquè literalment va demanar permís a les organitzacions de El Alto. El 10 de juny va demanar per carta a la COR que per pietat als nens i les dones aixequessin l'atur organitzat amb la COB. A proposta nostra, l'Asamblea Popular Nacional Originaria va respondre al president que "no es preocupi: la fam del poble es resoldrà per aquesta organització", ja que el Govern mai es va preocupar de la misèria i a més va impulsar la mort de nens i de treballadors durant segles. No obstant això les direccions de la COR van rebre al president per a donar-li autorització per què governés. És un govern extremadament feble, que té una agenda ja establerta per a la convocatòria d'eleccions la primera setmana de desembre i, l'any que ve, el juliol, convocarà l'Asamblea Constituent i el referèndum autonòmic. El més probable és que aquest procés acabi en una sortida democràtico-burgesa per la col·laboració de les direccions. Però només podem tenir una perspectiva fins a cap d'any. Aventura-se a dir què pot passar l'any que ve és una mica difícil. Però aquesta nova conjuntura, que no estarà exempta de reaccions violentes (perquè res no s'ha solucionat), pot deixar oberta la possibilitat que altra vegada les masses enfonsin la sortida de la reacció democràtica. S'ha produït un fet inèdit, que

prové de les bases i que nosaltres encoratgem plenament: el sorgiment d'un front obrer i camperol, originari, estudiantil i popular amb la COB al capdavant per a presentar-se a les eleccions. El passat 20 de juliol es va celebrar la segona trobada nacional de secretaris generals de base de tot el país, amb la participació de 29 organitzacions, va aprovar la constitució d'aquest instrument polític que pugui rearticular i reprendre la lluita per la nacionalització dels hidrocarburs i al mateix temps presentar-se en contra de les alternatives de la dreta, amb Tuto Quiroga i Gloria Merina, però també Evo Morales, que en cap moment va aixecar la reivindicació de la nacionalització i ara està en acostaments polítics amb sectors de la burgesia, expressats en els alcaldes de Bolívia, un moviment socialdemòcrata liderat per Juan del Granado.

Durant el procés revolucionari va haver una mobilització d'un sector de dreta que reivindicava l'autonomia d'algunes regions del país. Aquesta reivindicació, encoratjada per la burgesia sirio-libanesa i brasilera i les transnacionals que operen en la regió oriental del país, va ser derrotada en el procés revolucionari. Com últim recurs van intentar un cop encapçalat per Ormando Vacarías i això va ser neutralitzat per la mobilització, fins a l'extrem que la convocatòria al referèndum autonòmic ha hagut d'ajornar-se fins a juliol de l'any que ve. No obstant això, és evident que hi ha un corrent que, en algun moment, en la mesura que la lluita de classes baixi d'intensitat, no dubtarà a intentar resoldre la crisi oberta per mitjà del feixisme o d'un cop reaccionari. Estan disposats a aixafar el moviment de masses per aquesta via. De moment, donada l'aguda crisi que travessa el país -que no s'ha tancat- la burgesia, juntament amb les direccions reformistes, prefereix donar aquesta sortida de reacció democràtica, via les eleccions, a la qual s'han apuntat aquests sectors de Santa Cruz, que s'han vist fins a ara colpejats pel procés revolucionari.

Com respon l'MST a la qüestió indígena?

Rebutgem totes les consignes de pseudoautonomia de la burgesia en territori de Santa Cruz perquè el seu objectiu no és altre que intentar dividir el país amb un objectiu contrarrevolucionari. Aquest tipus d'autonomia no té res a veure amb el veritable dret a l'autodeterminació, que correspon als pobles originaris: aymares, quechuas, guaraníes, guarayos... trenta ètnies que existeixen a Bolívia. No encoratgem la divisió, però si ells demanen l'autodeterminació i fins i tot la separació, cal reconèixer-la. Però això només es podrà donar si la classe obrera pren el poder a Bolívia. La nostra reivindicació és per un govern obrer i camperol cap al socialisme de caràcter plurinacional i pluriètnic. Un govern obrer i camperol a Bolívia serà aymara i quechua o no serà, perquè el 80% de la població del país pertany a aquestes ètnies.

Quin ha estat el paper de Repsol a Bolívia?

Dins dels pops, una de les transnacionals més nefastes, que també treballa a l'Iraq, és Repsol. A Bolívia és propietària d'importants recursos hidrocarbúrics, particularment un dels més rics, el Campo Margarita. Ells s'han donat la tasca de contractar exfuncionaris de l'empresa estatal, que va ser privatitzada en 1997, amb la qual cosa abarateixen els seus costos i desenvolupen el saqueig.

Brasil, 26/07/05

Crisi del Govern Lula Servilisme i corrupció

El govern de Lula viu avui una profunda crisi política. Un cas de corrupció en una empresa estatal va créixer com una bola de neu i va afectar el conjunt del govern, el Partit dels Treballadors i el Parlament. A la seva submissió a l'imperialisme, se suma ara el desprestigi de la corrupció. És imprescindible que els revolucionaris i tots els lluitadors de Llatinoamèrica i la resta del món traguem conclusions d'això.

El procés es va iniciar amb una denúncia de corrupció per 24 milions de dòlars a l'empresa estatal de Correus que afectava al diputat Roberto Jefferson, màxim dirigent del PTB (Partit Trabalhista Brasileiro, un vell partit burgès que avui forma part del que es diu "base aliada" del govern de Lula, amb més de dos mil càrrecs en diferents nivells a canvi del seu suport parlamentari).

Davant l'acusació, Jefferson va amenaçar amb explicar tot el que sabia i la premsa va començar a anomenar-lo "l'home bomba". La "bomba" finalment va explotar i en les seves declaracions davant una comissió parlamentària, Jefferson va declarar [que] la corrupció a Correus era només un més dels "esquemes" d'aquest tipus que existien en totes les empreses estatals i en les àrees del govern. (...) [Que]El govern de Lula pagava un "mensalão" als diputats (sobresou mensual secret d'uns 12.500 dòlars) per què votessin els seus projectes.

Anys endarrere el PT havia denunciat la "compra" de diputats per a votar la modificació de la Constitució que va permetre la reelecció de l'expressident Fernando Henrique Cardoso. Només que, ara, els acusats d'usar aquest sistema són el propi PT i el govern de Lula.

Lula sabia

En aquest punt ja resulta clar que el conjunt del govern i el PT estan ficats fins al coll en la corrupció. Una enquesta va informar que el 75% per cent dels simpatitzants del PT creuen que el seu partit participa d'aquests "esquemes". Per altra banda, no era el primer cas de corrupció que afectava al partit (...). Però molts d'ells es neguen encara a creure que sigui el propi Lula qui està al centre de tot.

Al mateix temps, per raons polítiques que analitzarem més endavant, va començar un operatiu per protegir el president, des del propi Jefferson qui va declarar que Lula no en sabia res, fins a l'oposició burgesa més seriosa (el PSDB i el PFL). Nosaltres (...) diem: Lula sabia.

En primer lloc, perquè és impossible creure que un sistema com el del "mensalão", o els esquemes de corrupció que s'estenen per totes les àrees del seu govern, poguessin existir sense el seu coneixement, més encara, sense el seu consentiment. En segon lloc, Lula sabia qui eren Roberto Jefferson i el PTB (vells aliats del supercorrupte expressident Collor de Melo) quan va acordar políticament amb ells i els va donar milers de càrrecs en el seu govern. (...)

Estat capitalista, corrupció i "reformisme"

Als marxistes revolucionaris no ens agafa de sorpresa el que avui passa amb el govern de Lula. És el resultat de dues qüestions molt profundes: d'una banda el caràcter de l'Estat capitalista, de l'altra les característiques del propi PT.

Per la seva pròpia essència, l'Estat capitalista és corrupte perquè la seva funció és defensar i garantir el domini i els negocis d'un sector minoritari de la societat (la burgesia), en perjudici de la majoria. Per això, fins i tot el govern burgès més "net" és també, en aquest sentit, "corrupte".

Però l'Estat capitalista és una "maquinària" que encapçalen els governs que apliquen polítiques concretes que poden afavorir a alguns sectors burgesos i perjudicar a uns altres. Cada sector, per ser afavorit, tracta de posar en l'Estat i en els governs "la seva gent" o "comprar" als que ja estan, moltes vegades, en disputa entre si. (...) Al mateix temps, l'Estat maneja una part important de l'economia a través del pressupost i, per als distints sectors burgesos, és clau assegurar-se rebre una "porció". Per això, des de la recollida de les escombraries en un municipi fins a la concessió d'una gran obra pública són objecte de disputa i, alhora, font de negocis.

Però per entendre a fons la corrupció cal considerar un altre element: en general, els burgesos no assumeixen de manera directa l'administració de l'Estat ni integren els governs. Per a això, empren una burocràcia especialitzada política, tècnica i administrativa. Un gran burgès que integri un govern, en la mesura que s'asseguri polítiques i contractes que el beneficiïn, pot donar-se el luxe de ser "honest", és a dir, no robar de manera directa els fons estatals. Per a un buròcrata estatal o un polític professional això és impossible. No només ha d'adaptar-se a les regles de joc existents sinó que la seva ubicació en l'Estat o en el govern és la seva "font d'ingressos" i la seva única possibilitat d'enriquiment. Per això reben "comissions" pels milionaris negocis que assegurin als burgesos (...)

Aquest últim és clarament el cas del PT. Un partit d'ideologia reformista, del que els principals quadres eren dirigents sindicals, advocats i intel·lectuals. A l'accedir als governs municipals i estatals, en anys anteriors i, més encara ara, en el govern federal, lluny d'"humanitzar" o reformar el capitalisme "des de dins" es van transformar en els seus agents directes i, alhora, aus de rapinya i corruptes (...)

La fi de la il·lusió

Aquests fets estan acabant de demolir les últimes il·lusions que quedaven que el govern de Lula canviaria la història de Brasil. Les expectatives de canvis econòmics i socials van quedar ràpidament frustrades. (...) Des de la seva assumpció al gener de 2003 Lula va complir al peu de la lletra les ordres de l'imperialisme: va pagar milers de milions de dòlars del deute extern, va afavorir les inversions imperialistes, va lliurar les riqueses del país, va mantenir el salari mínim pel terra, no va fer res contra la desocupació ni per la reforma agrària... Alhora va accentuar la tendència ja existent que Brasil actúes com "soci menor" de l'imperialisme en l'explotació de països més pobres (com Petrobrás a Bolívia), va ajudar a "apagar incendis" provocats per la lluita de classes (com a Veneçuela 2002 o recentment a Bolívia), i fins i tot com a "braç armat auxiliar" a l'enviar tropes a Haití cobrint l'esquena a Bush. Ara també s'esfondren les esperances que compleix la seva vella proposta "ètica" de netejar la corrupta política del país. Ara es veu clarament que el PT no només es va integrar en aquesta mateixa corrupció sinó que és qui l'està alimentant.

Per a molts treballadors brasilers, i d'altres parts del món, això serà, segurament, causa de decepció i d'escepticisme. Nosaltres creiem que no fa més que confirmar que és impossible acabar amb les xacres del capitalisme, com la misèria o la corrupció, sense una revolució obrera i socialista, assentada i controlada per organitzacions democràtiques dels treballadors i el poble. La desagradable actualitat del PT i del govern de Lula és l'espill on han de mirar-se totes les propostes reformistes.

Cop de la dreta?

El govern de Lula està sofrint un fort procés de crisi i debilitament. (...) Lula està reorganitzant el seu gabinet donant més ministeris a un partit burgès de la seva "base aliada", el PMDB. (...) Però "l'ona expansiva" ja va afectar també profundament el PT i va obligar a la renúncia de la seva cúpula (...) En aquest marc, diverses organitzacions que donen suport al govern (la CUT, la UNEIX i l' MST) han sortit a denunciar que tot és producte d'un "cop mediàtic" de la dreta i l'elit del país en un intent que "busca aïllar i derrotar el projecte de canvis" expressat per Lula. Aquesta afirmació és completa-ment falsa. Els fets de corrupció existeixen i no han estat invents de la dreta ni dels mitjans. A més, per quins motius l'"elit" brasilera voldria voltejar a un govern que li està rendint tan bons serveis. (...) En realitat el que ocorre és exactament l'oposat. Els partits més importants de l'oposició burgesa de dreta (el PSDB i el PFL) han sortit a protegir a Lula i a evitar que la crisi arribi al president. (...) El que menys volen aquests partits és que l'actual crisi origini un gran moviment de masses que qüestionari la governabilitat i derroqui a Lula (com va ocórrer en el passat amb Collor de Melo a Brasil, o recentment a Equador i Bolívia). Fins i tot, sense que les coses arribin a aquest extrem, tampoc no volen que el règim polític quedi tan afeblit.

Sortir als carrers

Per tot el que assenyalam està plantejada la necessitat que els treballadors i el poble de Brasil redoblin la seva lluita contra el govern de Lula. Si ja ho estaven fent contra la seva política econòmica i social, com les diverses vagues d'empleats públics o la recent rebel·lió a Florianópolis contra l'augment del passatge de l'òmnibus, ara se suma també la necessitat de lluitar contra la corrupció i el robatori en l'Estat i en el govern. La indignació, la decepció i, fins i tot, la desmoralització han de transformar-se en lluita.

Excrets de Correu Internacional 114

Construir una alternativa

(...) El PSTU (Partit socialista dels Treballadors Unificat), secció brasilera de la LIT-CI, des del mateix inici del govern va denunciar la seva política de servilisme i antiobrera i va cridar a lluitar contra la mateixa, impulsant activament les vagues, com la dels treballadors de la Previsió i altres. Ara també crida a la lluita contra la corrupció capitalista. I enfront de la transformació de la CUT en una "agència governamental", el PSTU va començar a impulsar la construcció d'una alternativa, CONLUTAS, per a unir als sindicats que estan disposats a enfrontar al govern. En les recents eleccions sindicals va impulsar la formació de llistes oposidores a la burocràcia de la CUT en nombrosos sindicats. Aquestes llistes van obtenir molt bons resultats en llocs tan importants com metal·lúrgics de Belo Horizonte i Contagem (43%), docents de l'estat de Sao Paulo (30% en l'estat (...) bancaris de Sao Paulo (35%, guanyant en els bancs estatals), petrolier de Rio de Janeiro (43%), etc. Altre cas és el del PSOL (Partido del Socialismo y la Libertad), que va sorgir a partir de l'expulsió de diversos legisladors i corrents del PT que es van negar a votar lleis proposades pel govern. És un partit clarament opositor al govern de Lula i denúncia la seva política. Però el centre de la seva activitat és la perspectiva de la participació en les eleccions de 2006 amb la candidatura del seu principal dirigent, la senadora Heloísa Helena, incloent possibles acords amb partits burgesos com el PDT o el PPS. En altres paraules, el PSOL va néixer com un partit clarament integrat al règim polític burgès. D'altra banda, el PSOL ha tingut grans contradiccions internes a impulsar la ruptura amb la CUT i, fins ara, s'oposa a la ruptura amb la UNE. Però, com reconeixem la seva oposició al govern de Lula i al PT, el PSTU ha cridat al PSOL a impulsar junts la lluita contra el govern i a construir junts les alternatives de la CONLUTAS i la CONLUTE. Juntament amb això, per a les eleccions de 2006, el PSTU ha cridat públicament al PSOL a formar un front classista i socialista encapçalat per Heloísa Helena

CUT-UNE-MST: un paper criminal

Enfront de les denúncies de corrupció, la CUT (Central Única de Treballadors), la UNE (Unió Nacional d'Estudiants) i l'MST (Moviment dels Sense Terra) han tret una declaració conjunta donant suport al govern de Lula i denunciant la situació com un "intent de cop de la dreta". De la cúpula burocràtica de la CUT no podia esperar-se res diferent. Ells són socis de la corrupció en el govern i en les empreses estatals. Ara, el màxim dirigent actual de la CUT, Luiz Marinho, serà anomenat ministre de Treball. No és casual llavors que aquesta central oficialista estigui sofrint permanents ruptures per baix i que comenci a sorgir un embrió d'alternativa amb CONLUTAS. La posició de la UNE expressa la de la seva direcció, el PC do B, una organització d'origen maoista, avui convertida en una maquinària essencialment electoral que participa del govern de Lula amb dos ministres i nombrosos funcionaris menors. La UNE, d'heroica tradició en la lluita contra la Dictadura(...) és gairebé una oficina del govern en la implementació de la reaccionària reforma universitària que impulsa el govern.(...) El cas de l'MST és més complex. Continua sent una organització amb pes en l'avantguarda camperola, impulsa algunes ocupacions de terres i, formalment, no integra el govern de Lula, que va paralitzar qualsevol perspectiva de reforma agrària. No obstant això, la direcció de l'MST s'ha associat amb el govern en la implementació de nombrosos programes rurals, així com en altres finançats per ONGs. En el seu interior s'evidencien tensions entre la direcció i sectors que volen donar major impuls a les ocupacions de terres i a la lluita per la reforma agrària. L'altra força que integra el govern de Lula és la DS (Democràcia Socialista), secció brasilera del Secretariat Unificat de la Quarta Internacional. La DS i el SU són un clar exemple de "l'al·luvi oportunista" que va arrossegar a la majoria de l'esquerra en el món i en el país. D'origen trotskista, la DS manté dos ministres en el govern i des del Parlament i la CUT li dóna suport i el defensa. (...). Finalment, (...) les organitzacions de l'"esquerra petista" i "cutista" com Articulación de Izquierda (...) fan algunes crítiques al govern, al PT i a la direcció de la CUT, però es neguen a trencar amb ells i sumar-se a la construcció de noves alternatives.

Més de dos anys d'ocupació

Tesis sobre l'Iraq

1. La Guerra d'Alliberament Nacional de l'Iraq és avui el principal enfrontament entre l'imperialisme i el moviment de masses a escala mundial. En l'ocupació es juguen les destinacions de l'actual política de l'imperialisme nord-americà. Una derrota de Bush i dels EUA obrirà condicions molt millors per a l'avanç de les masses del món sencer. Avui, la permanència i l'avanç de la resistència, a pesar d'enfrontar el més poderós dispositiu militar llançat contra un país en els últims anys, és una demostració viva per a les masses de tot el món que es pot derrotar a l'imperialisme. El seu resultat li afectarà en forma profunda, com ho va fer en el seu temps la guerra de Vietnam, arribant a afeblir qualitativament l'imperialisme o treure-li forces perquè amplii els seus atacs al moviment de masses i als pobles. Existeix la possibilitat que l'imperialisme sigui derrotat militarment a l'Iraq davant l'heroica resistència de les masses iraquianes. Possibilitat que està posada no només en el context militar sinó també en l'ampli rebuig del moviment de masses mundial i també de les friccions interimperialistes generades per la política de Bush.
2. En la guerra d'ocupació, la victòria militar de l'imperialisme va ser ràpida, instal·lant a l'Iraq una autoritat colonial. Però, a partir de llavors, la resistència va ser creixent, es va estendre i està derrotant, en la pràctica, la política del govern Bush. Avui estem veient una guerra d'alliberament nacional del poble iraquí contra els invasors, que posa en escac de manera creixent els ocupants i ja va desestabilitzar diversos intents de l'imperialisme de reprendre el control de la situació. Els primers administradors colonials, tant el coronel Garner com Paul Bremer, van ser víctimes polítiques d'aquesta guerra. A partir de Bremer, van ser imposats governs titelles per a intentar donar legitimitat a l'ocupació i plantar cara a la resistència. Les fraudulent eleccions del passat mes de gener van ser el fracassat intent de donar legitimitat "democràtica" a l'ocupació
3. El règim colonial d'ocupació s'imposa a costa del terror contra tota la població. Les massacres, com les de Fallujah i d'altres menys conegudes, són el mètode amb el qual l'imperialisme tracta d'acoquinar a la població civil perquè no s'adhereixi a la resistència. El nombre de morts iraquians després de l'ocupació sobrepassen els 100.000. Les autoritats d'ocupació reconeixen almenys 10.000 presos. La tortura com a mètode de submissió, ja revelada per les denúncies com les d'Abu Ghraib, són de coneixement públic. Aquest és el combustible de la resistència a l'invasor.
4. L'ocupació colonial dels EEUU és responsable d'una situació insuportable per a la població iraquiana. La falta de condicions bàsiques d'alimentació, salut i educació, l'atur que arriba al 70%, la increïble falta de combustible i electricitat (en el país amb la Zona reserva de petroli del món), tot això

directament lligat al saqueig i la corrupció sobre l'ocupació militar (que es va sumar al sofriment ocasionat durant el bloqueig des de la guerra del Golf), expliquen el caràcter ampli i massiu de l'odi a l'imperialisme i a tots els que col·laboren amb ell. Cada dia que passa demostra a la població que l'única preocupació dels ocupants i els seus còmplices és robar el petroli i controlar les riqueses del país. La legislació imposada pels ocupants imperia-listes arriba al punt de fer pagar a la pobla-ció pel cost de manutenció de les tropes d'ocupació, com feien els nazis a l'Europa ocupada durant la Guerra Mundial.

5. Aquesta guerra d'alliberament nacional s'assembla a la que van lliurar les masses de Vietnam contra l'imperialisme, francès primer, i el nord-americà després, o de la Xina contra Japó, en els anys 1930 i 1940, o encara la resistència francesa o iugoslava contra el nazisme alemany. En tots aquests casos van haver governs títelles formats de col·laboracionistes amb l'invasor i sectors burgesos o petit-burgesos que van participar dels mateixos, però això no modificava el caràcter de guerra d'alliberament nacional

6. Com a la guerra de Vietnam, encara que el fonamental és la resistència armada contra els invasors, d'altra banda és decisiva la lluita dins els països agressors contra l'ocupació per a possibilitar la derrota de l'imperialisme. Per això és una dada encoratjadora que, tot just dos anys després de l'ocupació, el desgast de les tropes imperialistes, les seves baixes i la crisi oberta dins d'EEUU s'assembla als nivells de la segona meitat dels anys 1960 en la guerra de Vietnam, quan els EEUU ja duïen gairebé 10 anys d'intervenció. Avui la resistència descarrega cops poderosos que van tenir com resultat el empantanegament de l'ofensiva i el qüestionament del control del territori iraquí per l'ocupació nord-americana. La premsa d'EEUU parla "d'aturada", "nou Vietnam", etc.

7. Les morts reconegudes de soldats nord-americans a l'Iraq ja sobrepassen els 1.800 i el nombre de ferits greus els 30.000. Les organitzacions de veterans parlen no obstant això de xifres molt més grans. Els objectors de consciència, els desertors (es calculen en 5.000) o el rebuig de tornar a l'Iraq per part de soldats que ja van estar i són novament convocats (programa "parar la pèrdua"), ja són un problema aclaparador per al Pentàgon. Els objectius de reclutament, tant de l'Exèrcit com dels marines, van deixar d'aconseguir-se des de finals de 2004. Un moviment de la joventut contra els "reclutadors" (funcionaris de l'exèrcit que van a les escoles i llocs de gran circulació i prometen de tot per tal d'atreure joves a les FFAA), s'està estenent pels col·legis i universitats de tot els Estats Units. El repudi a la política de Bush a l'Iraq s'estén i les enquestes ja donen una majoria clara contra la seva postura a l'Iraq.

8. El moviment internacional contra la guerra abans de la invasió va ser la major mobilització coordinada contra l'imperialisme dels últims 50 anys. El seu punt àlgid van ser els 10 milions de persones que van sortir als carrers a tot el món el 10 de març de 2003. També va haver importants mobilitzacions obreres com les vagues de 15 minuts contra la invasió i el boicot als carregaments de material bèl·lic. No obstant això, a partir de l'ocupació, una gran divisió es va plantejar en el moviment: ara no es tracta més de lluitar "per la pau", sinó de donar suport o no a la guerra d'alliberament nacional. Per això, va haver un reflux i la majoria de les forces d'esquerra, inclosa la majoria de les que es reivindiquen del marxisme revolucionari, van deixar de participar dels comitès i van afeblir les mobilitzacions amb l'excusa de les accions de "les forces islamistes o terroristes" que suposadament encapçalarien la resistència. La burocràcia sindical va passar a impedir qualsevol moviment de la classe obrera contra l'ocupació. D'altra banda, cap país del món dona suport a la resistència, ni tan sols els governs que fan discursos contra l'imperialisme, a l'estil de Chávez o Castro.

9. Enfront dels reiterats fracassos de la política de sostenir a l'administració colonial, l'imperialisme nord-americà, amb el suport de l'europeu i la benedició de l'ONU, va apostar per l'elecció d'un nou govern títel·la el gener de 2005, aquesta vegada amb la participació de partits burgesos xiïtes i el suport de la jerarquia clerical d'Ali Sistani, aliada d'Iran. Aquesta elecció fraudulenta, sota la batuda de l'invasor, no va aconseguir resoldre l'impàs de l'ocupació colonial. Al contrari del que esperaven els representants de l'imperialisme, la resistència va augmentar i el nou govern títel·la, a pesar de la participació de partits xiïtes col·laboracionistes, no aconsegueix una mínima estabilitat que li permeti implementar un pla de retirada gradual de les forces d'ocupació i la seva substitució per tropes i policia iraquianes de confiança. Aquests sectors van incorporar fins i tot a Xalabi i Allawi, vells agents de l'imperialisme, corruptes i sense la menor base social en el poble iraquí.

10. L'imperialisme tracta de treballar altres variants enfront del fracàs de les últimes temptatives: a més dels acords amb ales de la burgesia xiïta i Iran, pensa en la divisió de l'Iraq, en cas d'amenaça de derrota militar, recolzant-se en l'oligarquia kurda de Talabani/Barzani al nord i de la burgesia col·laboracionista xiïta de Dawa i el CSRII, al sud. Aquesta variant ve sent treballada des de 2004 i el discurs del imperialisme sobre la "guerra civil" tracta de preparar l'esperit dels pobles àrabs per a acceptar la partició de la Mesopotàmia, aïllant els sectors més radicals de la resistència entorn de Bagdad, on ja existeixen àrees on l'imperialisme i els col·laboracionistes no gosen entrar sense grans contingents militars (l'anomenat "triangle sunnita") i deixant les àrees petrolíferes sota control de governs títelles regionals a Kurdistan i en el Sud de majoria xiïta, esperant així que puguin tenir més autoritat i tornar a normalitzar el flux de petroli. Una expressió d'aquesta política avui és tractar de mostrar la resistència com una "lluita entre sectors religiosos", en particular entre sunnites i xiïtes, la qual cosa "obligaria" a una presència internacional per a "evitar el pitjor", la guerra civil generalitzada.

11. La resistència del poble iraquí, com va ser la resistència en el cor d'Europa contra el nazisme, abasta les manifestacions i protestes, les vagues i les accions armades. Es tracta de totes les formes de lluita possible contra l'ocupant. La resistència està conformada per una sèrie de sectors oriünds dels baasistes, nasseristes, dissidents comunistes, nacionalistes d'origen sunnita o xiïta, etc. El que uneix a aquests sectors és la lluita per l'expulsió de l'invasor i la necessitat de mantenir unit l'Iraq, sense privilegi de religions o ètnies. També és clar que tenen un ampli suport popular. Diferents càlculs, inclosos del Pentàgon, calculen prop de 80.000 combatents insurgents, i centenars de milers que els donen suport logístic. Això va quedar clar en el cèrcol a Fallujah i en les accions diàries d'escamot contra les tropes dels EEUU i els col·laboracionistes en la pròpia Bagdad. També hi ha una resistència civil formada per protestes i manifestacions estudiantils i d'aturats, sindicats, o vagues com la dels petrolers de la Southern Oil que lluiten contra la privatització de la indústria petrolífera, o religiosos que protesten en les seves oracions en les mesquites contra l'ocupació.

12. Les milícies feixistes del Badr (les milícies del CSRI) ataquen les barriades populars i les mesquites per a sembrar el pànic entre la població civil i acovardir-la en el seu suport a la resistència. Mas allà del seu objectiu immediat aquestes accions preparen el terreny per a convertir la guerra d'alliberament nacional en guerra civil si fracassa el pla imperialista de derrotar la resistència. Les accions del Zarqawi, que es reivindica com representant d'Al Qaeda a l'Iraq, serveixen objectivament a aquesta política de transformar l'actual guerra d'alliberament nacional en guerra civil. Els seus atemptats contra mesquites o mercats en zones xiïtes, amb un discurs de divisió en línies religioses són denunciats per les organitzacions de la resistència -algunes l'han condemnat a mort- acusant-los de ser part de l'ocupació i no de la resistència.

13. El nostre programa parteix de la defensa de l'alliberament nacional del poble iraquí i, per tant, de la derrota militar de l'imperialisme en aquesta guerra. Com a corollari d'aquesta posició estem pel suport incondicional a les accions de la resistència a l'imperialisme, independentment de qui sigui la seva direcció. Estem per la denúncia i el combat contra els governs títelles imposats per l'imperialisme, qualsevol sigui el mecanisme de la seva elecció i vam cridar a derrocar-los juntament amb l'expulsió de les tropes invasores. Donem tota la solidaritat a la justa i heroica lluita del poble iraquí pel seu alliberament!

14. En aquest sentit vam polemitzar amb els que refusen donar el suport a la resistència en funció de les posicions "fonamentalistes" de la seva direcció, com els sectors pacifistes dels moviments contra la guerra dels EEUU, els "fòrums socials" o l' SU. Bona part d'aquests sectors van recolzar "críticament" les eleccions fraudulentes i la participació de la jerarquia xiïta, i les consideren un camí per a la democràcia i la retirada de les tropes. En alguns casos arriben a defensar el manteniment d'algunes tropes d'EEUU o l'enviament dels "cascos blaus" de l'ONU per a permetre una sortida "democràtica" i organitzada.

15. El nostre programa té com eix ordinador la lluita per la independència nacional del poble iraquí. "la tasca central dels països colonials i semicolonials és la revolució agrària i la independència nacional, o sigui, la liquidació del jou imperialista (...) És impossible rebutjar simplement el programa democràtic; cal que les masses el sobrepassin..." (Programa de Transició). Per això, quan diem l'Iraq per als iraquians, volem expressar a través d'aquesta consigna democràtica per a la mobilització, exactament, que correspon als iraquians i no a l'imperialisme dels EEUU (ni a l'europeu ni a l'ONU) resoldre la destinació de l'Iraq, el que concreta la independència nacional. En aquest sentit és fonamental la coordinació i l'acció unificada de les diverses organitzacions de la resistència per a lluitar per l'expulsió de l'imperialisme. Contra la divisió de l'Iraq en línies confessionals o ètniques, cal oposar la defensa d'un Iraq unificat en el marc de la llibertat religiosa i el respecte al dret d'autodeterminació dels kurds i altres minories.

16. En l'interior d'aquest procés vam tractar de desenvolupar l'organització independent de la classe obrera i una perspectiva socialista. La nostra unitat

d'acció amb la resistència no significa suport polític al projecte d'aquestes direccions per al país. La majoria de les forces que estan al capdavant de la resistència tenen una estratègia limitada a "un Iraq independent" en els marcs del capitalisme, a una visió nacionalista burgesa, com la del Baath. La pròpia experiència del règim de Saddam i del panarabisme demostra que aquesta no és una sortida que garanteixi de fet la independència nacional. Iran mostra que tampoc no ho és la dictadura teocràtica xiïta. Les masses no necessiten un retorn al règim del Baath o un règim xiïta, sinó un govern obrer i camperol, en la perspectiva d'una Federació de Repúbliques Socialistes de l'Orient Mitjà.

17. Per això vam agregar propostes que van en la direcció de buscar la independència de classe o, com diu el Programa de Transició: "sobre la base del programa democràtic revolucionari, cal oposar els obrers a la burgesia nacional". És a dir, a partir d'aixecar les propostes per a la lluita contra l'imperialisme, vam apuntar a una dinàmica anticapitalista: lligar les tasques de l'alliberament nacional a les d'alliberament social, la nacionalització o reestatalització del petroli i de tots els recursos públics sota control dels treballadors, un pla d'obres públiques per a la reconstrucció del país, finançat per la recuperació del petroli per als iraquians i la suspensió del pagament de tots els contractes i dels deutes fets per l'ocupació i els seus titelles, el que permetria, també, recuperar l'educació i la salut públiques.

18. Les llibertats democràtiques són una necessitat de primer ordre en la lluita contra la dominació colonial. Pel dret innegable de vaga i d'organització sindical, prohibits per la llei que els ocupants van mantenir de l'època de Saddam. Llibertat als presos polítics. Fi de les tortures aplicades pels ocupants i els seus còmplices. Judici i càstig als responsables! Per les llibertats d'expressió (premsa) i organització.

19. Per a poder dur aquesta lluita en el sentit de l'expulsió final de l'imperialisme i apuntar a la perspectiva d'una sortida de classe, de la revolució socialista, és urgent la construcció d'un partit revolucionari. A això es juga la LITci i la nostra campanya tractarà d'entrar en contacte, estimular i ajudar a organitzar a aquells que concordin amb aquesta necessitat i aquest programa.

Resolució del VIII Congrés de la LIT-Ci (juliol de 2005)

A 65 anys de la mort de Trotsky La revolució traïda

El passat 21 d'agost es van complir els 65 anys de la mort de Lleó Trotsky, assassinat a mans d'un agent de Stalin. Per homenatjar-lo, l'editorial José Luis i Rosa Sundermann reeditarà "La Revolució Traïda. El que és i cap a on va la URSS". L'última publicació d'aquesta obra en portuguès data de 1980. Molts poden preguntar-se sobre el perquè de publicar un llibre sobre la URSS escrit el 1936. A aquesta pregunta respon Martín Hernández en la Introducció escrita per a aquesta edició: "La Revolució Traïda (...) és un instrument insubstituïble per a tot aquell que pretengui comprendre les causes i conseqüències dels anomenats processos de l'Est Europeu. Quan ens referim a aquests processos estem parlant centralment de dos grans fets contradictoris entre si. D'una banda, de la restauració del capitalisme en els ex-estats Obrers, i per una altra, de les mobilitzacions de masses que van esfondrar els règims estalinistes". Els temes tractats per Trotsky a l'obra: les raons que van portar a la victòria de la contrarevolució estalinista, quan i perquè la burocràcia assumeix el poder, el caràcter de l'Estat i la dinàmica de la URSS, sigui per negar-los o per afirmar-los, són fonamentals per comprendre els esdeveniments de 1989 i de 1990. Les conclusions d'aquests processos afectaran el programa de totes les organitzacions revolucionàries i reformistes a tot el món.

Revolució mundial

Trotsky inicia la seva anàlisi demostrant la superioritat de l'economia planificada en relació amb el capitalisme. Gràcies a ella, un país endarrerit, com Rússia i les repúbliques que van formar la URSS, es va poder transformar en la segona potència industrial del planeta. Alhora, afirmava que les grans conquestes en l'economia, obtingudes amb l'expropiació de la burgesia, estaven amenaçades. En l'època en què van ser fetes, aquestes afirmacions semblaven una insensatesa, ja que la URSS creixia a una taxa de més del 10%, i el nivell de vida de les masses millorava amb la industrialització, malgrat el terror estalinista. Trotsky deia que, en l'època de l'imperialisme, seria impossible que la URSS es pogués desenvolupar cap a l'estadi que Marx i Engels van anomenar de socialisme, és a dir, un estadi previ al comunisme, sense abans derrotar l'imperialisme mundialment.

La possibilitat que la URSS pogués continuar augmentant el nivell de vida de la seva població depenia, sobretot, del nivell de la tècnica i dels recursos materials més que de les formes de propietat. Aquest estadi de desenvolupament, entretant, no s'assoliria dins de les fronteres de la URSS i sense expropiar l'imperialisme. El "socialisme en un sol país" era impossible.

La burocràcia

Per a Trotsky, la jove República dels Soviets va haver de pagar un preu molt car, en funció de dos elements fonamentals: el fet que els treballadors arribessin al poder en un país endarrerit i la derrota de la revolució alemanya a les mans de la socialdemocràcia, la qual cosa porta a l'aïllament de la URSS. El preu va ser una contrarevolució que, sense arribar a destruir les formes de propietat socialista, va causar una profunda deformació en l'Estat Obrer.

Abans de Trotsky, Lenin es preguntava: "Quines són les arrels econòmiques de la burocràcia?" I responia: "el fraccionament, la dispersió del petit productor, la seva misèria, la seva incultura, la falta de comunicacions, l'analfabetisme, la falta d'intercanvi entre l'agricultura i la indústria, la falta d'enllaç i interacció entre elles".

Correspon a Trotsky aprofundir aquesta anàlisi de Lenin i desenvolupar-lo: "L'autoritat burocràtica té com a base la pobresa dels articles de consum i la lluita de tots contra tots (...). Quan hi ha bastant mercaderia als magatzems, les persones poden arribar en qualsevol moment; quan hi ha poques mercaderies, és necessari fer una fila a la porta. Si la fila és llarga s'imposa la presència d'un agent de policia que mantingui l'ordre. Aquest és el punt de partida de la burocràcia soviètica, "sap" a qui ha de donar i què ha d'esperar".

Segons Trotsky, la burocràcia, formada inicialment com a resultat del baix desenvolupament econòmic, a fi de servir al proletariat, es transforma en àrbitre entre les classes, adquirint una autonomia que subjugava al proletariat pel terror i per la repressió.

El doble caràcter de l'Estat

Moltes van ser les polèmiques sobre el caràcter de la URSS; en aquest article no podem entrar en aquest tema, però recomanem el treball de Martín Hernández sobre el caràcter de la URSS i la Introducció per a aquesta edició de La Revolució Traïda. Alguns van afirmar que la contrarevolució havia conduït a una espècie de "capitalisme burocràtic d'Estat" (Tony Cliff). D'altres deien que hi havia un nou mode de producció el "col·lectivisme burocràtic" (Bruno Rizzi). Per a Trotsky, la tensió a què la societat soviètica estava sotmesa com una societat de transició, i el fet històric inèdit que representava la contrarevolució burocràtica, s'expressava a la definició de l'Estat.

Si les formes de propietat estatitzades representaven un avenç en relació amb el capitalisme, elles per si soles no generaven una abundància material que permetés el final de les desigualtats. Les desigualtats en la distribució generaven la burocràcia que, al seu torn, augmentava les desigualtats. La burocràcia era l'expressió de les formes burgeses de distribució del producte social. En això es resumia el doble caràcter de l'Estat.

Tres hipòtesis

Quin futur estaria reservat a la URSS com a societat de transició? Trotsky insisteix que l'última paraula encara no ha estat donada per la Història; tampoc el propi caràcter de la transició, no se n'aniria al socialisme o tornaria al capitalisme.

Va formular llavors tres hipòtesis: la primera, a la qual va dedicar la resta de la seva vida, era que el proletariat destruiria la burocràcia per mitjà d'una revolució, que va definir com una Revolució Política, ja que ella no hauria de canviar el caràcter de la propietat. La segona era que hi hagués una contrarevolució burgesa que recuperés el poder de l'Estat, com va intentar fer Hitler el 1941, en envair la URSS.

I la tercera hipòtesi: "Admetem que ni un partit revolucionari, ni un partit contrarevolucionari no s'apoderin del poder i que sigui la burocràcia la que es mantingui al capdavant del poder (...). L'evolució de les relacions socials no cessa... i la (burocràcia) restableix les patents i les condecoracions; serà, llavors, inevitablement necessari que busqui suport en les relacions de propietat. Probablement serà possible argumentar que poc importa al funcionari la forma de propietat de la qual retira els seus guanys. Mes això significa ignorar la inestabilitat dels drets de la burocràcia i els problemes de la seva descendència... Els privilegiats que no es poden lligar als seus descendents perden la meitat del seu valor. El dret d'herència és inseparable del dret de

propietat. No n'hi ha prou amb ser director d'un trust, cal ser accionista".

D'acord amb Trotsky, la burocràcia, per la seva pròpia naturalesa de casta, es convertiria en restauracionista: "Quant més temps la URSS romanguí envoltada de capitalisme tant més profunda serà la degeneració dels teixits socials. Un aïllament indefinit ha de portar inevitablement, no l'establiment d'un comunisme nacional, sinó la restauració del capitalisme". Així, l'aparició de Gorbatxov i la seva Perestroika obeeix a la seqüència dels esdeveniments històrics que marquen la profunda crisi de direcció del proletariat després de la destrucció del partit bolxevic i de la III Internacional a les mans de l'estalinisme. Més que una anàlisi de la URSS, en aquesta obra, Trotsky fa una aplicació magistral de la teoria del desenvolupament desigual i combinat i de la Revolució Permanent. Hem, per tant, d'estar d'acord amb Martín que afirma en la Introducció "el mínim que podem dir és que es tracta d'una obra brillant, de la primera a l'última pàgina".

PSTU-Secció brasilera de la LIT-CI

Mor Pierre Broué

Pierre Broué va començar la seva vida militant entrant al maquis i després al Partit Comunista Francès. Però molt aviat, una vegada es va instal·lar a París, va trencar amb l'estalinisme. Des de la fi de la guerra, Broué va vincular la seva vida al moviment trotskista unint-se a la secció francesa de la IV Internacional, el Parti Communiste Internationaliste. En 1951-53, va formar part de la majoria del PCI que rebutjà l'orientació impulsada per Michel Pablo, Pierre Frank i Ernest Mandel.

En els anys seixanta, com professor d'Història, Broué va començar a publicar la seva obra, i continuà la seva activitat militant: va escriure "La Revolució i la Guerra d'Espanya", "El Partit Bolxevic", "Revolució a Alemanya"... La seva preocupació i el seu profund coneixement de la Guerra Civil espanyola va ser constant i donà lloc a moltes publicacions, una font insubstituïble per a comprendre aquest període decisiu de la lluita de classes. A partir de 1968, Broué va esdevenir també un dirigent de primera línia de la Organisation Communiste Internationaliste de Pierre Lambert i Stephane Just. Militant a Grenoble, va guanyar desenes de joves per al trotskisme. L'obertura dels arxius de Trotsky li va permetre construir una obra monumental que va culminar amb la biografia del mateix Trotsky i la col·lecció d'Obres del dirigent revolucionari rus, que recollia molts textos inèdits.

A finals dels vuitanta, Broué trenca amb Lambert i el Partit de Treballadors que ell dirigeix, i és exclòs el 1989. Des de llavors la seva activitat política va ser més reduïda, però va seguir publicant molt, sobretot la "Història de la Internacional Comunista". Al maig d'aquest any va publicar les seves Memòries polítiques, que ell va definir com una recopilació de records i retrats de militants amb els quals s'havia relacionat. Director de l'Institut León Trotsky, Broué dirigia també la revista Le Marxisme aujourd'hui. Amb Broué desapareix un gran historiador del moviment obrer.

Aquí ens trobaràs

